

Az ítéltábla a Reisinger Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a dr. Tóth László ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **testi épség, egészség megsértésével kapcsolatos igény** iránt indított perében, a Szombathelyi Törvényszék 2016. március 7. napján kelt 17.P.20.896/2015/11/I. számú, és a 17.P.20.896/2015/17/I. számú ítéletével kiegészített ítéletével szemben, az alperes által 13. és 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 127.000,- (százhuszonhétezer) Ft összegre felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperes részére 12.700,- (tizenkétezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az állam javára, az illetékügyben eljáró adóhatóság külön felhívására az alperest 52.300,- (ötvenkétezer-háromszáz) Ft, a felperest 2.600,- (kétezer-hatszáz) Ft másodfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezi.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek telekszomszédok, közöttük régebb óta húzódó telekvita van.

2014. augusztus 4. napján a felperes és az alperes édesapja között szóváltás alakult ki, majd az alperes ebbe a szóváltásba beavatkozott, és annak során a felperest egy alkalommal tenyérrel arcul ütötte.

Azt kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett, hogy a szóváltás a peres felek közül kinek az ingatlanán történt.

Az ütés következtében a felperes szemüvege megrongálódott, annak pótlásával a felperesnek 15.600,- Ft kára merült fel.

Az alperes fenti cselekményének következtében a felperes az orrgyök jobb oldalának lágy rész zúzódását és két milliméteres repesztett sebzését szenvedte el, valamint két darab foggyökér nélküli metszőfogát elveszítette.

A felperes fenti sérülései nyolc napon belül gyógyuló könnyű sérülésnek minősülnek.

A ...i Járásbíróság a 6.B.164/2014/9. számú jogerős ítéletével az alperest a felperes sérelmére elkövetett testi sértés vétsége miatt egy évre próbára bocsátotta.

A felperes a módosított kereseti kérelmében a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítását, valamint az alperes 300.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére való kötelezését kérte. Kérte továbbá 19.100,- Ft vagyoni kára megtérítésére kötelezni az alperest.

Az alperes az egy arculütést elismerte. Kezdetben a felperes keresetének jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Később az alperes 50.000,- Ft, majd 100.000,- Ft összegű sérelemdíj, valamint a felperes vagyoni kára megfizetése erejéig egyezségi ajánlatot tett, az egyezségi ajánlatot azonban a felperes nem fogadta el.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes módosított kereseti kérelmének helyt adott. Kötelezte az alperest a felperes részére 300.000,- Ft összegű sérelemdíj, továbbá 19.100,- Ft összegű vagyoni kártérítés megfizetésére azzal, hogy a vagyoni kártérítés után 2014. augusztus 4. napjától késedelmi kamat jár. Kötelezte továbbá 30.000,- Ft perköltség megfizetésére.

A felperest 6.000,- Ft, míg az alperest 19.140,- Ft elsőfokú eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletét a 17.P.20.896/2015/17/I. számú kiegészítő ítéletével kiegészítette, és megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő jogát, amikor 2014. augusztus 4. napján a felperest szóváltás során egy alkalommal tenyérrel arcul ütötte.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában kiemelte, hogy jelen perben a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezéseit kell alkalmazni.

Hivatkozott a Ptk. 2:42.§-ára, a 2:43.§-ára, a 2:51.§-ára és a 2:53.§ára.

Rögzítette, hogy az alperes által elkövetett cselekmény vonatkozásában jogerős büntető bírósági ítélet született, valamint annak elkövetését az alperes is elismerte a jelen eljárás során.

Megállapította, hogy az alperes cselekménye következtében sérült a felperes testi épséghez való joga.

Kifejtette, hogy az emberi test akkor ép, ha a test szervei kielégítően látják el feladataikat, a szervezet alkotó részei zavartalanul működnek.

Azt is rögzítette, hogy a testi épség, egészség megsértése a személyiségi védelem tekintetében nincs gyógytartamhoz kötve.

Hivatkozott arra, hogy a büntető eljárás során készített szakértői vélemény alapján egyértelműen megállapítható volt a felperes által elszenvedett sérülések milyensége, gyógytartama, amely alapján kétséget kizáróan meg tudta állapítani, hogy a felperes testi épséghez, egészséghez fűződő joga sérelmet szenvedett.

Az egészség fogalma magában foglalja a lelki egészséget is, és köztudomású tényként megállapította azt is, hogy a bántalmazás kapcsán sérült a felperes lelki egészségéhez fűződő jog is.

Álláspontja szerint az alperes cselekménye következtében sérült a felperes emberi méltóságához való joga is.

E körben hivatkozott az Alaptörvény II. cikkére, az Alkotmánybíróság 8/1990. (IV.23.), és a 34/1992. (VI.1.) AB határozatára.

Megállapította, hogy az alperes által elkövetett cselekmény, azaz egy idős ember arcul ütése sérti az emberi méltóságot, mert a felperest méltatlan helyzetbe hozza, az emberi érintkezési normáknak nem megfelelő elbánást jelent.

Hangsúlyozta, hogy e körben a felperes kereseti kérelmet nem terjesztett elő, ezért az emberi méltóság megsértésének megállapításáról nem rendelkezett, de a sérelemdíj összecszerúségének megállapításakor erre figyelemmel volt.

A sérelemdíj megítélése és összecszerúsége körében hivatkozott arra, hogy a Ptk. 2:51.§-2:52.§-ai alapján a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése, ugyanakkor a jogosultat nem terheli a hátrány bizonyítása.

A sérelemdíj megítéléséhez, annak összecszerű meghatározásához az eset összes körülményeinek mérlegelését írja elő a Ptk.

A mérlegelés körébe kell vonni a sérelmet szenvedett fél személyét, a jogsértés személyére, környezetére gyakorolt hatását, továbbá az eset összes körülményeit is. A sérelemdíj összegének megállapításánál a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, mértéke, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget.

Hivatkozott a Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú döntésére, mely szerint a fentiek értékelésével kell eldönteni az adott személyt ért hátrányokat, és annak alapján kell eldönteni, hogy a sérelmet szenvedett fél jogosult-e sérelemdíjra, amennyiben igen, milyen összegben.

Hangsúlyozta, hogy a test az életminőség alapvető meghatározója, emiatt épségének védelme az egyik legjelentősebb személyiségi jog. Annak megsértését nem lehet elbagatellizálni.

E körülményeket a sérelemdíj összegének meghatározásakor külön súllyal értékelte.

Értékelte azt is, hogy az alperes a cselekményével nem csak a felperes testi épséghez, lelki egészséghez fűződő jogát sértette meg, hanem az emberi méltóságában is megalázta, erre tekintettel nem csak az elszenvedett fizikai fájdalom mértékét, de a lelki következményeket is figyelembe vette.

Kiemelte, hogy a lefolytatott bizonyítás során kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett, hogy a cselekmény kinek az ingatlanán történt. Az alperes érdekében állt volna annak bizonyítása, hogy a bántalmazás az alperesi ingatlanon történt, az alperes azonban e körben bizonyítást nem ajánlott fel.

Mérlegelte a felek között több éve fennálló telekvita miatti haragos viszonyt, illetőleg az alperes személyes körülményeit, valamint a felek közötti korbelt, fizikai különbséget is, és mindezen körülmények értékelésével alaposnak ítélte a felperes 300.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetét.

A sérelemdíj összegét a jelenlegi ár-érték viszonyok alapján határozta meg, így a felperes kamatkövetelés iránti igényét elutasította.

A vagyoni kártérítés körében kiemelte, hogy a büntetőeljárás iratai alapján megállapítható volt, hogy a felperes a cselekmény elkövetésekor szemüveget viselt, ennek ellenkezőjét - bár érdekében állt volna - az alperes bizonyítani nem tudta.

A vagyoni kár összegszerűsége tekintetében a felperes okiratot csatolt, a látlelet készítésének költségét pedig az alperes nem vitatta.

A fentiek miatt a felperes vagyoni kára megtérítése iránti 19.100,- Ft összegű igényét alaposnak ítélte.

Az eljárási illeték viseléséről a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel arra, hogy a felperes a 100.000,- Ft összegű vagyoni kártérítési igényétől elállt.

Az elsőfokú ítélet sérelemdíj és vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezése, és tartalmát tekintve a jogsértés tényét megállapító rendelkezése ellen is az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, és a felperes perköltségben történő marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte az eset összes körülményeit.

Álláspontja szerint figyelembe kellett volna venni, hogy a felperes az alperes idős édesapjával szóváltásba keveredett, és az alperes ezt meghallván avatkozott be a történetekbe.

Hangsúlyozta, hogy a felperes elindult felé, és emiatt lökte meg az arcát, nehogy bántsa őt.

Kifejtette, hogy bár a büntetőeljárás során a jogos védelmi helyzetet a javára nem állapította meg a bíróság, de a polgári eljárásban igenis fontos annak kiemelése, hogy a felperes indult el felé, és abban a helyzetben, „szócsatában” joggal felételezhette, hogy a felperes bántani akarja, hiszen teljes testközelbe kerültek egymással.

A felperes részéről elítélendő magatartás, hogy egy nővel szemben ilyen agresszíven lép fel, ezért részéről jogos volt az, hogy feltette a kezét, és kivédte a felperes támadását.

Elismerte, hogy a szemüveg az ornyeregben a felperesnek sérülést okozott, vitatta azonban azt, hogy a cselekmény során a felperes fogai is sérültek.

Hivatkozott arra, hogy a szakértő szerint a felperes fogai a szokásosnál kisebb erőhatás esetén is kieshettek, ez pedig álláspontja szerint azt igazolja, hogy nem ütötte meg a felperest, hanem csak a kezeit a támadás elhárítása miatt felemelte, és a felperest meglökte.

Nem sértette meg a felperes egészséghez fűződő jogát, és nem sértette meg az emberi méltóságában sem, hiszen a felperes volt az, aki támadólag lépett fel egy nővel szemben.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a tény, hogy a felperes ittas volt a cselekmény idején.

Végül kifejtette, hogy semmilyen jogellenes magatartást nem tanúsított, főleg nem sértette meg a felperes személyiségi jogait.

A fentiekre tekintettel kérte a felperes keresetének elutasítását.

A felperes az elsőfokú ítélet alperest a felperes részére 30.000,- Ft perköltség megfizetésére kötelező rendelkezésének megváltoztatása iránt terjesztett elő csatlakozó fellebbezést.

Kérte a részére megállapított elsőfokú perköltség 160.000,- Ft + Áfa összegre történő felemlését.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a javára megítélt perköltség összegét mérlegeléssel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján állapította meg annak ellenére, hogy a felperes az eljárás során ügyvédi megbízási szerződést csatolt.

A csatolt megbízási szerződés szerint a felperes a jogi képviselő részére 100.000,- Ft + Áfa összegű, valamint tárgyalásonként további 20.000,- Ft + Áfa összegű ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte magát.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése lehetőséget ad arra, hogy a pernyertes fél a közte és a jogi képviselő között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj összegének megállapítását igényelje a bíróságtól.

E rendelet 2.§ (2) bekezdése alapján a bíróság ugyan indokolt esetben mérsékelheti a megállapított ügyvédi munkadíj összegét, azonban ezt a döntését indokolni köteles.

Az elsőfokú bíróság a megbízási szerződésben foglaltakhoz és az elvégzett ügyvédi munkához képest rendkívül alacsony összegben állapította meg a perköltség összegét, és a mérséklést nem is indokolta.

A fentiekre tekintettel kérte a részére megállapított elsőfokú perköltség 160.000,- Ft + Áfa összegre történő felemelését.

Az ítélet tábla az alperes fellebbezését és a felperes csatlakozó fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és az alperes fellebbezését az alábbiak szerint alaptalannak, a felperes csatlakozó fellebbezését pedig részben alaposnak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 206.§ (1) bekezdései szerinti okszerű mérlegelésével a tényállást helyesen állapította meg, és abból az alperes magatartásának a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jog megsértésére való alkalmassága, valamint a sérelemdíj alkalmazhatósága és összegszerűsége tekintetében helyes jogi következtetést vont le. Érdemi döntésével és annak indokaival az ítélet tábla egyetértett.

A fellebbezésre és a csatlakozó fellebbezésre tekintettel az ítélet tábla az alábbiakat emeli ki.

A Ptk. általános jelleggel védi a személyiségi jogokat, valamennyi személyiségi jog - a nem nevesítettek is - védelem alatt állnak.

A Ptk. védelmet állít fel arra nézve, hogy mások személyiségi jogainak bármilyen megsértése vagy korlátozása jogellenes magatartás, amelynek ellenkezőjét a jogsértőnek kell bizonyítania.

A testi épséghez és egészséghez fűződő jog kapcsán különös jelentősége van a jogellenességet kizáró körülményeknek. Így pl. mindenki jogosult az életét, testi épségét, egészségét sértő, illetve veszélyeztető jogtalan támadást, vagy közvetlen támadásra utaló fenyegetést elhárítani. A védekezés jogszerűségének feltétele, hogy a védekezés módja és eszköze megfeleljen a védekezés szükséges mértékének.

Tekintettel arra, hogy a kifejtettek szerint a Ptk. védelmet állít fel amellet, hogy más személyiségi jogának megsértése jogellenes magatartás, ennek ellenkezőjét a jogsértőnek kell bizonyítania.

Az alperes elismerte a felperes arcul ütését. Ennek ellenkezőjét az elsőfokú bíróság és az ítélet tábla sem állapíthatta meg a büntetőügyben született jogerős ítéletre tekintettel. (Pp.4.§ (2) bekezdése)

Az alperes a jogsértés ténye körében önmagának ellentmondásos nyilatkozatokat tett.

Elsődlegesen vitatta a jogsértés tényét, jogos védelmi helyzetre hivatkozott.

Ezt követően az elsőfokú eljárás során az alperes képviselője a felperes felé egyezségi ajánlatot tett, sajnálatát fejezte ki a történetek miatt, amely a jogsértés tényének elismeréseként értékelhető.

Ehhez képest az alperes a fellebbezésében ismételten a jogsértés tényét vitatta.

Arra hivatkozott, hogy a felperes lépett fel vele szemben támadólag, és ő csak védekező mozdulatot tett, ennek a védekező mozdulatnak volt az eredménye a felperes arcul ütése.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tényekről, a bizonyítatlanság következményeiről a feleket a Pp. 3.§ (3) bekezdése szerint megfelelően tájékoztatta. (3. sz. jkv.)

Tájékoztatta az alperest arról, hogy az ellenkérelmében hivatkozott tényeket (a jogellenesség hiánya) az alperesnek kell bizonyítania.

Ennek ellenére az alperes a fentiek körében bizonyítást nem ajánlott fel, csupán a büntetőeljárás során keletkezett iratok beszerzését indítványozta, amelyek azonban az alperes álláspontja szerint sem alkalmasak a fentiek bizonyítására (11. sz. jkv. 2. oldal), hiszen abban az eljárásban nem nyert megállapítást, hogy az alperes jogos védelmi helyzetben cselekedett.

Mivel az alperes a jogellenesség hiányát - bár érdekében állt volna - nem bizonyította, az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy az alperesi magatartás következtében sérült a felperes testi épséghez való joga.

Kétséget kizáróan megállapítást nyert, hogy a felperes az alperes magatartásának következtében milyen jellegű sérülést szenvedett (orrgyök jobb oldali lágy rész zúzódása és két mm repesztett sebzése, két db foggyökér nélküli metszőfog elvesztése), és ezek a sérülések kétséget kizáróan a felperes testi épséghez fűződő joga megsértését eredményezték.

Egyetértett az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a testi épség magában foglalja a lelki egészséget is.

Az ítélet tábla - az elsőfokú bíróság álláspontját osztva - köztudomású tényként állapította meg, hogy a tettleg bántalmazás a jogsértést elszenvedőnél a lelki egészség megsértését is eredményezi.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően járt el, amikor megállapította, hogy az alperes a perbeli cselekményével megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő jogát.

A sérelemdíj alkalmazásának jogszabályi feltétele a Ptk. 2:52. (1)-(3) bekezdései alapján a személyiségi jog megsértése, és amennyiben a jogsértő nem tudja bizonyítani, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, az, akit a személyi jogában megsértenek, sérelemdíjra a jogsértés tényén kívüli további hátrány bizonyítása hiányában is jogosult.

A fentiek alapján az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a magatartása nem volt felróható.

A Ptk. 1:4.§-a szerint ha e törvény eltérő követelményt nem támaszt, a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az alperes a felróhatóság hiányára csupán hivatkozott. E körben bizonyítást - bár az ő terhére esett - nem ajánlott fel. Az alperes nem tudott igazolni olyan körülményt, amelyre tekintettel a cselekménye (egy másik ember arcul ütése, és ezzel testi sértés okozása) az adott helyzetben elvárható magatartásnak minősülne.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az alperes által tanúsított magatartás az adott helyzetben elvárható magatartás követelményének nem felel meg, az ilyen magatartás ellenkezik a társadalmi érintkezés elfogadott formáival.

A testi épséghez és az egészséghez fűződő jog ilyen formában történő megsértése minden további hátrány igazolása nélkül megalapozza a sérelmet szenvedett fél sérelemdíj követelése iránti igényét.

Sérelemdíj megállapításának tehát a hátrány bizonyítása nem előfeltétele, hátrány hiányában az eset összes körülményei, a jogsértés súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértés egyéb hatása alapján már csak a sérelemdíj összege mérlegelendő, de jogalap hiányában a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereset nem utasítható el.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra az álláspontra, hogy a felperes sérelemdíj iránti igénye megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének megállapítása során a Ptk.-ban írt körülményeket helyesen mérlegelte.

Osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a testi épség az egyik legjelentősebb személyiségi jog, ezért a sérelemdíj összegének megállapításánál ezt különös súllyal kell értékelni, úgyszintén azt is, hogy az alperes cselekménye egyidejűleg a felperes lelki egészséghez fűződő jogát is sértette.

Helyesen vonta a mérlegelése körébe azt a körülményt is, hogy a felek közötti viszony eleve haragos, de nyomatékkan azt is, hogy a peres felek között korbeli, fizikai különbség áll fenn.

Az ítélet tábla nem osztotta azonban az elsőfokú bíróság emberi méltóság megsértésével kapcsolatban kifejtett álláspontját.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott, az Alkotmánybíróság az emberi méltósághoz való jogot az úgynevezett általános személyiségi jog megfogalmazásának tekinti, amelyet a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra konkrét nevesített személyiségi jog egyike sem alkalmazható. (8/1990. (IV.23.) AB határozat)

Figyelemmel arra, hogy jelen esetben a felperes konkrét, nevesített személyiségi jogának, a testi épséghez és egészséghez fűződő jogának megsértése megállapítást nyert, az emberi

méltóság, mint ún. általános személyiségi jog megsértése még a sérelemdíj összegének meghatározása körében sem értékelhető.

A sérelemdíjjal szembeni követelmény, hogy az alanyi jog védelmet nyerjen, egyúttal a jogsértőket visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól. A sérelemdíj intézménye a személyhez fűződő jogok megsértésének vagyoni elégtétellel való közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetés is. A kompenzációra és elégtételre való törekvés a jogvédelemre szoruló sértettnek, míg a büntetés a jogsértésnek szól (visszatartási cél). (Fővárosi Ítéltábla Pf.1.20.645/2015/4.)

Az ítéltábla a fenti szempontokat mérlegelve az elsőfokú bíróság által megállapított 300.000,- Ft összegű sérelemdíjat - azzal együtt is, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott emberi méltóság megsértése az összecszerűség megállapításánál mérlegelés körébe nem vonható - az eset összes körülményére, a jogsértés súlyára, a jogsértés sértettre gyakorolt hatására tekintettel megalapozottnak ítélte.

A Ptk. 2:53.§-a alapján aki személyiségi jogainak megsértéséből eredően kárt szenved, a jogellenesen okozott károkért való felelősség szabályai szerint követelheti a jogsértőtől kárának megtérítését.

Az alperes a felperes látlellettel kapcsolatos igényét nem (3. sz. jkv. 2. oldal), a szemüveg megrongálódásával kapcsolatos igényt azonban vitatta, állította, hogy a felperes a cselekmény elkövetésekor nem viselt szemüveget.

A büntetőeljárás irataiból megállapítható, hogy a felperes a perbeli cselekmény idején szemüveget viselt (nyom.ir. 10. oldal, nyom.ir. 20. oldal, nyom.ir. 37. oldal, vádirat), ennek ellenkezőjét az alperes bizonyítani az elsőfokú eljárás során nem tudta.

A felperes az őt ért vagyoni kár összecszerűségére okirati bizonyítékot csatolt, ezért az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően járt el, amikor az alperest a Ptk. 2:53.§-a alapján kötelezte a felperes részére 19.100,- Ft kártérítés és ezen összeg után a kár bekövetkeztétől járó késedelmi kamat megfizetésére.

A felperes a csatlakozó fellebbezésében arra hivatkozva, hogy az eljárás során ügyvédi megbízási szerződést csatolt, kérte a részére megállapított 30.000,- Ft, az Áfa is magában foglaló elsőfokú perköltség 160.000,- Ft + Áfa összegre történő felemelését.

Az ítéltábla megállapította, hogy a felperes a keresetlevele mellékleteként csatolta a ...on, 2015. szeptember 21. napján kelt, a felperes és a jogi képviselő között létrejött ügyvédi megbízási szerződést.

A hivatkozott megbízási szerződés szerint a felek a jelen polgári peres eljárásra 100.000,- Ft + Áfa összegű, ezen felül tárgyalásonként 20.000,- Ft + Áfa összegű ügyvédi megbízási díjban állapodtak meg azzal, hogy az a felmerülő készkiadásokat tartalmazza.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdése kimondja, hogy az ügyvédi költség megállapítása esetén a rendeletben foglaltakat abban az esetben kell alkalmazni, amennyiben a fél és a jogi képviselő között az ügy ellátásra vonatkozóan díjmegállapodás nincsen.

Jelen esetben a felperes és a jogi képviselő között díjmegállapodás jött létre, ezért a felperes részére járó elsőfokú perköltség összegének meghatározásakor a díjmegállapodás alapulvételével kell eljárni.

A rendelet 2.§ (1) bekezdése lehetővé teszi a bíróság számára a díjmegállapodás szerint járó munkadíj mérséklését, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A felperes által a csatlakozó fellebbezésben igényelt 160.000,- Ft összegű ügyvédi munkadíj a pertárgy értékével nem áll arányban, az eltúlzott. Az ítélőtábla a jogi képviselő által elvégzett tényleges tevékenységre tekintettel - a csatolt díjmegállapodásban foglaltak alapulvételével - az ügyvédi munkadíj összegét 100.000,- Ft + 27.000,- Ft Áfa összegben ítélte alaposnak.

Mindezek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta, a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését pedig részben és akként változtatta meg, hogy az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 100.000,- (százezer) Ft + 27.000,- (huszonhétezer) Ft Áfa összegre felemelte.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket (48.000,- Ft) a pereszes alperes köteles megfizetni az állam javára a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján. Az illeték mértéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§ (3) bekezdés c) pontja és a 46.§ (1) bekezdése alapján került megállapításra.

A felperes csatlakozó fellebbezése részben (62%) vezetett eredményre, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt csatlakozó fellebbezési illetéket (6.900,- Ft) a felek a pernyertesség-pereszteség (62-38%) arányában kötelesek az állam javára a Pp. 81.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján megfizetni.

Az alperes nagyobb részt peresztes lett, ezért a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított - a fellebbezési eljárás során kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló - 10.000,- Ft + Áfa, azaz 12.700,- Ft összegű ügyvédi munkadíjat.

Győr, 2016. november 2. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk. . Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: